

søgsmaalet ved Kauttionen, forekommer mig at være noget broget. Der er i dette Forhold ved Regressøgsmaal Tale baade om 10 Aars Præskription, om 3 Aars Præskription, saa sættes der desuden en Frist af 1 Aar, og endelig tales der om Varsling, der skal gives med 3 Maanedre over hele Lønnen frem og tilbage. Man løber fuldstændig sur i alle de Frister, der der nævnes. — Det forekommer mig, at man med Hensyn til Kauttioner maatte kunne komme til et simplere System, naar man vilde tage sit Udgangspunkt fra, at Kauttionsfordringen forældedes nøjagtig i samme Maal og paa samme Maade som Hovedfordringen, at man skal fastholde Kauttionsfordringens rent accessoriske Karakter, lade den dele Stæbne med Hovedfordringen, og ved Siden deraf give Kauttionisten ikke alene den Ret, han har nu ifølge 1—23—15 til selv at sige sin Kauttion op, men ogsaa Ret til at fordrø af en Kreditor, at han skal anlægge Søgmaal mod Hoveddebitor for at bringe Ende paa Sagen. Naar man kombinerer disse to Regler, vil man faa et fuldstændig praktisk, brugbart System, der var betydelig retsfærdigere og sikrere end det, her er Tale om.

Saa er der et Punkt, jeg lægger megen Vægt paa, som jeg anser for et Hovedpunkt og derfor maa henlede Opmærksomheden paa nu. Der bruges i Lovudkastet, navnlig § 4, Nr. 1 og i § 6 Ordet „Gælds-brev“ som Betegnelse for det Dokument, der skal bevirke, at en Forældelse, her ellers kommer til at løbe med 3 Aar, kommer til at løbe med 10 Aar, eller for at udtrykke sig anderledes: naar der er udstedt Gælds-brev for en Fordring, løber der en 10 Aars Præskription fra Gælds-brevets Forsald i Stedet for den 3 Aars Præskription, som maaste ellers vilde løbe. Det er naturligvis rigtigt, men Spørgsmaalet er her: hvad er et Gælds-brev, og hvorledes skal det opfattes i denne Lov i alt Fald? Og det er et overmaade vanskeligt Spørgsmaal. Sagen er den, at skønt vel de fleste Mennesker ofte have udstedt Gælds-breve, er der maaste ikke mange, der kunne give en ordentlig Definition af, hvad et Gælds-brev er. Jeg skal som Bevis herpaa henvise til Stempellovens § 52, der udtrykker sig saaledes: „Gældsbeviser“ — der bruges Udtrykket Gældsbeviser — derunder indbefattet Dokumenter, der uden i deres Form

at fremtræde som almindelige Gælds-breve, dog indeholde en Erkendelse af en Gældsforpligtelse, accepterede Regninger, Kontrabøger, Kontofuranter, Kreditbøger og Anvisninger“. Der har man altsaa en meget omfattende Forklaring, ikke just af Ordet Gælds-brev, men af Ordet Gældsbevis, som vel skulde betyde det samme. Under Gælds-brev henregner man altsaa der accepterede Regninger. Under Accept af en Regning kan man vel regne det Tilfælde, at vedkommende Debitor giver Regningen en Paategning „rigtig Regning“, „Regningens Rigtighed anerkendt“, og ligesaa med Kontofuranter og med Anvisninger. Nu spørges der: Er det i denne Forstand, at Lovforslaget bruger Ordet „Gælds-brev“? Med andre Ord: Vil altsaa Debtors Paategning paa en Regning om, at den er rigtig, bevirke, at nu er den bleven et Gælds-brev, nu løber der 10 Aars Præskription, medens der tidligere kun løb 3 Aars Præskription? Dette Spørgsmaal er af særlig Bigtighed med Hensyn til Forstaaelsen af § 6, idet der er det mærkelige ved denne Paragraf, at, medens en almindelige Erkendelse blot medfører, at efter den løber Fristen lige saa længe, som den skulde løbe før — ved 3 Aars Fristen løbe de 3 Aar altsaa fra Erkendelsesdatoen — indtræder de 10 Aars Præskription, hvis Erkendelsen foreligger i Form af Gælds-brev, selv om der tidligere kun var 3 Aars Præskription. Det er derfor af allerstørste Bigtighed at være fuldstændig paa det rene med, hvad der forstås ved Gælds-brev. Med andre Ord, naar en Regning bliver præsenteret, og man skriver paa: „rigtig Regning“, er det da det samme, som at nu er der udstedt Gælds-brev, og da løber der 10 Aars Præskription? Jeg tror ikke, at man efter den almindelige Forstaaelse af Ordet Gælds-brev kan gaa saa vidt, som det vistnok har været Forsatterens Mening, og som det vistnok er usseligt. Forsatteren giver en meget begrænset Definition af Ordet Gælds-brev, og det maa siges i Loven, hvorledes det Ord skal forstås. Jeg tror, man vilde gøre rigtigt i, for at der skal være Tale om den længere Præskription, om 10 Aars Præskription, ikke netop at forlange Udstedelse af Gælds-brev, det vil sige: en udtryffeligt skriftlig Erkendelse af en Gælds, men at indskrænke sig til at for-